

Περιβόλι στο πάρκο Ναυαρίνου

Ομάδα καλλιέργειας και σποροπαραγωγής παραδοσιακών ποικιλιών

Το αυτοδιαχειριζόμενο πάρκο Ναυαρίνου γεννήθηκε στις 7 Μαρτίου 2009, λίγο μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, μέσα από την ανάγκη για διεκδίκηση και απελευθέρωση δημόσιου χώρου για τις ανάγκες της κοινωνίας, έξω από τους κανόνες της αγοράς και του εμπορεύματος. Εκατοντάδες άνθρωποι καταλάβαμε το εγκαταλειμμένο πάρκινγκ στη Ναυαρίνου, ξήλωσαμε την άσφαλτο και ξεκίνησαμε να δημιουργούμε ένα πάρκο με δένδρα, θάμνους, λουλούδια, παγκάκια, παιδική χαρά, κ.α. Αυτή η ανάγκη επανοικειοποίησης των άδειων, ψυχρών δημόσιων χώρων που η πρακτική του κράτους τους μετατρέπει σε αφιλόξενους και έρημους κόσμους μιας μητροπολιτικής βιαστικής ζωής, αποκτά ένα περιεχόμενο ακόμη σημαντικότερο στην εποχή της όξυνσης της κρίσης και της συνεχόμενης επίθεσης από κεφάλαιο και κράτος.

Το κάπως αφηρημένο οικολογικό περιεχόμενο ενός κοινόχρηστου πάρκου, ως χώρου ανθρώπινης συνεύρεσης, ψυχαγωγίας και πρασίνου που λειτουργεί αυτοοργανωμένα, αντι-ιεραρχικά και αντιεμπορευματικά, μετασχηματίζεται πλέον σε πεδίο διεκδίκησης ζωτικών αναγκών. Τέτοιες ζωτικές σήμερα ανάγκες είναι η εκπαίδευση στην καλλιέργεια της γης, η συνεργασία για συλλογική παραγωγή και η αυτοδιαχείριση της τροφής. Με τη δημιουργία του περιβολιού στο πάρκο θέλουμε να παράγουμε τροφή και σπόρους για εκπαιδευτικούς και πειραματικούς σκοπούς, ώστε να μπορεί ο καθένας να προσεγγίσει τον τρόπο που παράγεται η τροφή. Ωστε να μπορούν παιδιά και νέοι/-οι να αντιληφθούν πως η τροφή δε φυτρώνει στα ράφια ενός σούπερ μάρκετ. Στις σημερινές μητροπόλεις χάνεται καθημερινά αυτή η γνώση που μεταδιδόταν από γενιά σε γενιά, ενώ πολλές φορές γίνεται εμπόρευμα και προνόμιο των ειδικών. Ταυτόχρονα ζούμε την πολιτειακή μετάλλαξη της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και τη ραγδαία επέλαση σκληρών νεοφιλελεύθερων κατασταλτικών πολιτικών. Πολιτικών που στοχεύουν στην ιδιωτικοποίηση των φυσικών πόρων και του ορυκτού πλούτου που, ως δημόσια περιουσία, ανήκουν σε όλους/-ες μας, ενώ ταυτόχρονα πιέζουν για την κοινωνικοποίηση μόνον των ζημιών. Ενάντια στις πολιτικές αυτές, όλες και όλοι εμείς αγωνιζόμαστε συλλογικά για την αλλαγή των όρων της ζωής μας, κινηματικά, στο δρόμο, με συλλογικές διεργασίες και πρακτικές που προσδοκούν να ακυρώσουν τη λογική της εξάρτησης και της ανάθεσης που επιβάλλει το κεφάλαιο.

Για όλα αυτά ξεκινάμε να φτιάξουμε περιβόλι στο πάρκο Ναυαρίνου. Η επιμόρφωση ως προς την καλλιέργεια της γης, η συντήρηση και η διανομή σπόρων ντόπων παραδοσιακών ποικιλιών, η δημιουργία δομών παραγωγής και αυτοδιαχείρισης της τροφής, αποτελούν κομβικά πλέον ζητήματα για όσους ζούμε τον καπιταλισμό στις πόλεις. Εκεί όπου η γη και τα μέσα παραγωγής είναι περιορισμένα, ενώ οι νόμοι της αξίας και του χρήματος έχουν διεισδύσει σε όλες τις όψεις της καθημερινότητάς μας. Με συλλογικές διαδικασίες, στην πράξη, προσπαθούμε να επανεφεύρουμε τη μεταβολική σχέση μεταξύ πόλης-υπαιθρου, κατανοώντας ως τέτοια τη διαδικασία παραγωγής της τροφής, τόσο για το κύτταρο όσο και για την κοινωνία. Φύση και ζωή, ενάντια σε αυτούς που επιχειρούν να τα μετατρέψουν ολοκληρωτικά σε εμπόρευμα. Η προσέγγιση της διαδικασίας παραγωγής τροφής από εμάς τους ίδιους με όρους αυτοοργάνωσης και συλλογικής δράσης, μετασχηματίζει τη σχέση μας με το χώρο που ζούμε σε ζωτικό κομμάτι της ύπαρξής μας, ανατρέπει τη λογική της ατομικής ιδιοκτησίας και της ιδιώτευσης και ενδυναμώνει έμπρακτα τις σχέσεις αλληλεγγύης, μοιράσματος, συντροφικότητας, χαράς και γιορτής. Φτιάχνουμε περιβόλι στο πάρκο Ναυαρίνου, μαθαίνουμε από την αρχή να δημιουργούμε με πρώτη ύλη το έδαφος και το χώμα. Αρνούμαστε τη μονόδρομη λογική της ιστορίας που προσπαθεί, τότε με την ωμή βία και τότε με θεσμοθετημένες διαδικασίες, να μας καθλώσει στη λογική του δεν-αλλάζει-τίποτα. Συναντιόμαστε, συνδεόμαστε, ενδυναμώνουμε αντίστοιχα δίκτυα και φωνάζουμε δυνατά σε όσους επιβουλεύονται τις ζωές μας: «ΣΤΑ ΤΣΑΚΙΔΙΑ!».